

Chương 16

Mỹ Thân Tuyệt Thế Đưa Tới Xôn Xao (1)

Tô Hồng Tụ quyết định chủ ý, chuyện thứ nhất, chính là lục tung, cũng học như Sở Dật Đình, tìm một mũ che mặt màu thâm đen đội lên đầu.

Cũng không phải vì che đi dung mạo của mình, mà là vì chống đỡ ánh mặt trời nóng hừng hực chói chang bên ngoài.

Tô Hồng Tụ nhập thế một ngày, còn không biết mình ngày thường nghiêng nước nghiêng thành, điên đảo chúng sinh.

Tô Hồng Tụ thu thập một hồi, mọi thứ đều học Sở Dật Đình, trừ trên đầu đội một chiếc mũ che mặt, trên người cũng đeo một thanh bội kiếm. Nàng suy nghĩ một chút, cứ tay không ra cửa như vậy không ổn, lại thu thập bao đồ, trong bao đồ chất đầy vàng bạc vụn - những vàng bạc này đều do nàng lật nền gạch phía dưới ra.

Tô Hồng Tụ đã hóa thành hình người suốt một ngày, trên dưới Tô phủ, tất cả mọi người đã sớm thành thói quen xem như nàng không tồn tại, trừ Tú nhi, cũng không có bất kỳ nha hoàn nào hầu hạ bên cạnh nàng.

Tô Phúc cũng không kêu bất kỳ ai đưa cơm cho nàng, vì vậy cho tới bây giờ nàng vẫn chưa ăn gì, trong bụng khó tránh khỏi kêu ùng ục gay gắt.

Tô Hồng Tụ ra cửa, việc làm thứ nhất chính là chạy tới ngọn núi nhỏ ở ngoại ô kinh thành cách đó không xa.

Người khác lúc đói bụng đều lên tửu lâu tiệm cơm, ngày trước Tô Hồng Tụ còn ăn tươi nuốt sống thú, đói bụng rồi, chuyện đương nhiên phải đi vào rừng núi săn thú.

Thế nhưng ngoại ô kinh thành không thể so sánh với nơi hoang dã, khắp nơi đều là xe ngựa và người đi đường, ngay cả có con mồi, từ lâu đã bị tiếng huyên náo hù chạy.

Vẫn đi dạo đến khi mặt trời xuống núi, ngay cả một con thỏ hoang, một con gà rừng, Tô Hồng Tụ cũng không thấy.

Ngược lại tìm được một sơn cốc vắng vẻ yên tĩnh, khắp nơi bên trong đều là bướm bướm sắc sỡ, thích chơi đùa nổi lên, Tô Hồng Tụ chạy loạn khắp nơi bắt bướm, cả sơn cốc cũng rải đầy tiếng cười dễ nghe như chuông bạc của nàng.

Nếu không phải trong thân thể này lưu lại oán niệm ảnh hưởng đến nàng, Tô Hồng Tụ vốn là một hồn nhiên chân chất, không buồn không lo.

Nàng là hồ, không phải người, vốn không có thất tình lục dục¹, người đáng ghét không có trước mắt, lập tức phiền não bay biến, vui vẻ ra mặt.

Lúc này đúng mùa hè, trên đường đi dưới chân núi, mặt trời nóng hừng hực chiếu lên đỉnh đầu, bốn phía đều là đại thụ xanh um tươi tốt cao ngút trời, trong rừng cây muôn hồng nghìn tía, có đủ loại chim chóc nhảy lên bay nhanh, cũng có nhiều đóa hoa màu sắc khác nhau nở rộ.

Tô Hồng Tụ mừng rỡ không thôi, không nhìn được hết nhìn đông lại nhìn tây xung quanh.

Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến tiếng vó ngựa “Lộc cộc”, có bốn, năm thanh niên mặc áo đen vừa đứng đi ngang qua sau lưng Tô Hồng Tụ. Tô Hồng Tụ vội vàng đứng sang bên, nhường đường chính.

Mấy thiếu niên này cả đám đều mặc áo giáp, thân hình cao lớn, xem ra, hình như là tướng sĩ mới rời chiến trường, bọn họ giục ngựa đi qua, bụi đất cuộn cuộn nổi lên khắp nơi, thoáng nhấc lên màn che dung mạo Tô Hồng Tụ.

Cổ và cằm Tô Hồng Tụ thoáng lộ ra bên ngoài, nhưng bản thân nàng không hề phát hiện.

Thiếu niên đầu lĩnh kia liếc nhìn qua, vừa vặn nhìn thấy một mảng da thịt trắng nõn như tuyết, như châu như ngọc, lập tức trong lòng khẽ động, siết dây cương thong thả quay đầu ngựa lại.

“Vị tiểu thư này định lên núi? Sắc trời đã tối, lúc này lên núi sợ rằng không an toàn.”

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên, vừa vặn đối diện với thiếu niên, mặc dù trên đầu nàng mang nón che mặt, toàn thân cao thấp càng che kín chặt chẽ trong quần áo, nhưng lại bay bổng như tiên đứng trong gió, hương trên người bay bốn phía, hào quang cực thịnh quanh thân.

Thiếu niên ra đời phú quý, từ nhỏ đến lớn đã gặp vô số mỹ nhân, nhưng chưa từng thấy ai giống như Tô Hồng Tụ, chỉ một bóng dáng mảnh mai yếu đuối, thanh tú động lòng người đứng trong gió, cũng đã vô cùng phong nhã, diên đảo chúng sinh.

“Ta đói rồi, ra ngoài tìm đồ ăn, người biết nơi nào có thể ăn được thỏ hoang hay gà rừng không?”

Lúc Tô Hồng Tụ nói chuyện, không riêng gì thiếu niên cầm đầu kia, tất cả người phía sau đều ngậm ngẩn cả người.

Đây rốt cuộc là giọng nói như thế nào, mềm mại ngọt ngào, giai điệu thanh thiên trong thung lũng, phảng phất như ngàn vạn giọt mưa rơi lên mặt hồ, lại như châu tốt ngọc đẹp va vào nhau, mềm mại, mê hoặc lòng người.

Tất cả mọi người bị chấn trụ rồi, ánh mắt sáng quắc, nhìn chằm chằm nàng giấu mặt sau màn che, giống như muốn nhìn rõ dung mạo chân thật của nàng.

Thiếu niên thủ lĩnh cũng kinh ngạc, ngực như bị đòn nghiêm trọng, đột nhiên giật mình trong lòng.

Cảm giác này là lần đầu tiên trước nay hấn chưa từng có, cặp mắt thiếu niên thủ lĩnh không khỏi nhúu lại, từ trên xuống dưới, tỉ mỉ đánh giá Tô Hồng Tụ.

“Nàng nói nàng đói bụng, ra ngoài tìm đồ ăn? Nàng vì tìm đồ ăn, tìm tới đây?”

Thiếu niên thủ lĩnh liếc nhìn chung quanh, mặt mỉm cười nhìn Tô Hồng Tụ, khuôn mặt tuấn mỹ không tự chủ dâng lên thương tiếc nhàn nhạt.

Nơi hoang dã này, nào có đồ gì có thể ăn? Bình thường nếu trong nhà không khó khăn, tuyệt đối sẽ không trể như vậy mà còn chạy lên núi tìm đồ ăn thôn quê.

Thiếu niên thủ lĩnh lại nhìn quần áo trên người Tô Hồng Tụ, tay áo giặt đến bạc màu, phía dưới váy cũng rất cũ kỹ, chẳng lẽ là nữ tử con nhà nghèo, trong nhà thật sự không có đồ ăn, cho nên mới chạy lên núi kiếm đồ ăn?

Thiếu niên thủ lĩnh nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi nổi lên thương tiếc.

Hấn tung người xuống ngựa, đi tới bên cạnh Tô Hồng Tụ, đưa tay đỡ nàng lên lưng ngựa mình, “Nào, đi lên. Ta dẫn nàng đi tìm đồ ăn. Nơi này không an toàn, một mình nàng nữ hài tử, không ai đi theo, về sau không cho tới nơi này.”

Thiếu niên thủ lĩnh vừa dứt lời, bản thân cũng xoay người lên ngựa, vững vàng ngồi sau lưng Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ nghe nói có đồ ăn, ánh mắt sáng lên, “A” một tiếng, rồi ngoan ngoãn ngồi trong ngực thiếu niên thủ lĩnh, không nhúc nhích.

Tình cảnh này, những người theo sau lưng thiếu niên thủ lĩnh nhìn vào trong mắt, thật sự không thể tưởng tượng nổi, kinh ngạc cực kỳ.

Thiếu niên thủ lĩnh không phải ai khác, chính là Thái tử Đại Chu Phong Lăng Thiên, trước đó vài ngày Phong Lăng Thiên đều ở Thiều Quan đốc thúc tác chiến, hôm nay vừa mới hồi kinh, bởi vì hấn nhận được mật chiếu mới chạy về, cho nên dọc đường đi không kinh động bất kỳ ai, không ai biết về phong trần mệt mỏi, thoạt nhìn nam nhân như tướng sĩ bình thường lại chính là Thái tử dưới một người, trên vạn người ở Đại Chu, quyền thế ngập trời.

Phong Lăng Thiên cực kỳ sạch sẽ, bình sinh không thích nhất người khác quá thân cận với hấn, hơn nữa, chẳng biết tại sao, hấn rất ghét nữ nhân. Những huynh đệ khác của hấn đến tuổi này, phi tử hài tử đều một đống lớn, chỉ có hấn, đến nay trong hậu viện không một bóng người.

Mấy tướng sĩ phía sau đều là tử sĩ của Phong Lăng Thiên, từ nhỏ đã theo bảo vệ Phong Lăng Thiên, chưa từng thấy hấn có vẻ mặt ôn hòa với bất kỳ nữ tử nào, chứ đừng nói chi đỡ nữ tử lên lưng ngựa của mình, cười chung cùng nàng mà đi.

Một tay Phong Lăng Thiên giữ chặt eo Tô Hồng Tụ, tất cả những người liên quan phía sau thấy mà ngậy người, cho đến khi hấn ra lệnh một tiếng: “Giá!”

Nhóm người phía sau mới hồi phục tinh thần lại, như từ trong mộng tỉnh lại, rồi rít giục ngựa đuổi theo Phong Lăng Thiên đã đi xa.

Ghi chú:

1. Thất tình lục dục: thất tình bao gồm: hỉ, nộ, ái, cụ, ố, dục. Lục dục bao gồm sáu loại dục vọng do: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm mà ra. Thất tình lục dục chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người.